

**ՀԱՆՈՒՆ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ
ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՀՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ ԴԱՏԱՐԱՆԻ
Ո Ր Ո Շ ՈՒ Մ Ը**

**ՕՎՍԱՆԱ ԳԱԼՍՑԱՆԻ ԴԻՄՈՒՄԻ ՀԻՄԱՆ ՎՐԱ՝ «ՍԱՀՄԱՆԱԴՐԱԿԱՆ
ԴԱՏԱՐԱՆԻ ՄԱՍԻՆ» ՀՀ ՕՐԵՆՔԻ 71-ՐԴ ՀՈԴՎԱԾԻ 1-ԻՆ ՄԱՍԻ՝ ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ
ՀԱՆՐԱՊԵՏՈՒԹՅԱՆ ՍԱՀՄԱՆԱԴՐՈՒԹՅԱՆԸ ՀԱՄԱՊԱՏԱՍԽԱՆՈՒԹՅԱՆ
ՀԱՐՑԸ ՈՐՈՇԵԼՈՒ ՎԵՐԱԲԵՐՑԱԼ ԳՈՐԾՈՎ**

Քաղ. Երևան

29 սեպտեմբերի 2015թ.

Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դատարանը՝ կազմով.
Գ. Հարությունյանի (նախագահող), Կ. Բալայանի, Ա. Գյուլումյանի, Ֆ. Թոխյանի
(զեկուցող), Ա. Թունյանի, Ա. Խաչատրյանի, Վ. Հովհաննիսյանի, Հ. Նազարյանի,
Ա. Պետրոսյանի,

մասնակցությամբ (գրավոր ընթացակարգի շրջանակներում)՝

դիմողի ներկայացուցիչներ Ա.Նազարյանի, Ե. Վարոսյանի, Ա. Զեյնալյանի,

գործով որպես պատասխանող կողմ ներգրավված՝ ՀՀ Ազգային ժողովի
պաշտոնական ներկայացուցիչ՝ ՀՀ Ազգային ժողովի աշխատակազմի
իրավաբանական վարչության իրավախորհրդատվական բաժնի գլխավոր
մասնագետ Հ. Սարգսյանի,

համաձայն Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 100-րդ
հոդվածի 1-ին կետի, 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ կետի, «Սահմանադրական
դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 25, 38 և 69-րդ հոդվածների,

դռնբաց նիստում գրավոր ընթացակարգով քննեց «Օվսանա Գալստյանի դիմումի հիման վրա՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասի՝ Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործը:

Գործի քննության առիթը Օվսանա Գալստյանի՝ 17.04.2015թ. ՀՀ սահմանադրական դատարան մուտքագրված դիմումն է:

Ուսումնասիրելով գործով զեկուցողի գրավոր հաղորդումը, դիմող և պատասխանող կողմերի գրավոր բացատրությունները, հետազոտելով «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքը և գործում առկա մյուս փաստաթղթերը, Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դատարանը **Պ Ա Ր Զ Ե Ց**.

1. «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքն ընունվել է 01.06.2006 թվականին, ՀՀ Նախագահի կողմից ստորագրվել՝ 14.06.2006 թվականին և ուժի մեջ է մտել 01.07.2006 թվականից:

«Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասը սահմանում է. «1. Սույն հոդվածում նշված գործերով սահմանադրական դատարան դիմում են դատարանները, ինչպես նաև գլխավոր դատախազը, եթե գտնում են, որ Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կետով սահմանադրական դատարանի ենթակայությանը վերապահված որևէ իրավական ակտի, որն ունի նորմատիվ բնույթ, դրույթը կամ դրույթները, որոնք ենթակա են կիրառման իրենց վարույթում գտնվող կոնկրետ գործով, հակասում են Սահմանադրությանը»:

2. Գործի դատավարական նախապատմությունը հանգում է հետևյալին. Օվսանա Գալստյանը 09.07.2014թ. հայցադիմում է ներկայացրել ՀՀ վարչական դատարան ընդդեմ ՀՀ առողջապահության նախարարության և ՀՀ առողջապահության նախարարության «Հանրապետական դատական բժշկության գիտագործնական կենտրոն» ՊՈԱԿ-ի՝ ՀՀ առողջապահության նախարարության անգործությունը ոչ իրավաչափ ճանաչելու, ՀՀ առողջապահության նախարարության

«Հանրապետական դատական բժշկության գիտագործնական կենտրոն» ՊՈԱԿ-ի 19.12.2013թ. թիվ 15/2-134 և 13.01.2014թ. թիվ 15/2-02 որոշումներն անվավեր ճանաչելու և ՀՀ առողջապահության նախարարության «Հանրապետական դատական բժշկության գիտագործնական կենտրոն» ՊՈԱԿ-ին դիմումներով հայցվող տեղեկատվությունը տրամադրելուն պարտավորեցնելու պահանջների մասին:

ՀՀ վարչական դատարանն իր՝ 17.07.2014թ. որոշմամբ մերժել է հայցադիմումի ընդունումն այն պատճառաբանությամբ, որ. **ա/** առկա չէ ՀՀ առողջապահության նախարարության կողմից դրսևորված անգործության փաստ, քանի որ վերջինս արձագանքել է դիմումին և տվել պատասխան, **բ/** ՀՀ առողջապահության նախարարության «Հանրապետական դատական բժշկության գիտագործնական կենտրոն» ՊՈԱԿ-ի 19.12.2013թ. թիվ 15/2-134 և 13.01.2014թ. թիվ 15/2-02 որոշումներն իրենցից ներկայացնում են գրություններ և չեն հանդիսանում այլևս իրավաբանական ուժ չունեցող միջամտող վարչական ակտեր, **գ/** ՀՀ առողջապահության նախարարության «Հանրապետական դատական բժշկության գիտագործնական կենտրոն» ՊՈԱԿ-ին դիմումներով հայցվող տեղեկատվությունը տրամադրելուն պարտավորեցնելու պահանջը հանդիսանում է հետևանքների վերացման ածանցյալ պահանջ և, քանի որ վերը նշված երկու հիմնական պահանջների մասով նշված հարցի լուծումը կանխորոշում է նաև հետևանք հանդիսացող ածանցյալ պահանջի լուծումը, ուստի այդ պահանջի մասով ևս հայցադիմումի ընդունումը, որպես ածանցյալ պահանջ, ենթակա է մերժման:

ՀՀ վարչական վերաքննիչ դատարանն իր՝ 12.09.2014թ. որոշմամբ մերժել է դիմողի վերաքննիչ բողոքը՝ վերահաստատելով ՀՀ վարչական դատարանի 17.07.2014թ. որոշման մեջ ամրագրված իրավական դիրքորոշումները:

ՀՀ վճռաբեկ դատարանն իր՝ 22.10.2014թ. որոշմամբ մերժել է դիմողի բերած վճռաբեկ բողոքը վարույթ ընդունելը:

Գործի վերաքննության փուլում դիմողը միջնորդել է ՀՀ վարչական վերաքննիչ դատարանին կասեցնել գործի վարույթը և «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածով սահմանված լիազորության իրացմամբ դիմել

ՀՀ սահմանադրական դատարան՝ ՀՀ վարչական դատավարության օրենսգրքի 80-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետի սահմանադրականության հարցով:

ՀՀ վարչական վերաքննիչ դատարանն իր՝ 12.09.2014 թվականի որոշմամբ անդրադարձել է միջնորդությանը և վկայակոչելով ՀՀ Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ և 7-րդ կետերը, «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 25-րդ հոդվածը, 71-րդ հոդվածի 1-ին մասի դրույթը՝ նշել հետևյալը. «... Վերոհիշյալ իրավանորմերի վերլուծությունից հետևում է, որ դատական պաշտպանության դիմելու իրավունքը, որպես ընդհանուր կանոն, վերապահված է կոնկրետ այն անձին, ում իրավունքները խախտվել են կամ առկա է նրա իրավունքների խախտման վտանգ, իսկ որպես բացառիկ կանոն գործում է ուրիշի խախտված իրավունքների համար դատարան դիմելու իրավունքը: Նմանատիպ մոտեցում է ցուցաբերված նաև սահմանադրական արդարադատության բնագավառում, որտեղ նախատեսված է նաև իրավական նորմերի կոնկրետ վերահսկողության ինստիտուտը, որի շրջանակներում օրենսդիրը դատարանին իրավունք է վերապահել դիմելու ՀՀ սահմանադրական դատարան, այն դեպքերում, երբ դատարանի կարծիքով կիրառման ենթակա նորմատիվ իրավական ակտը հակասում է Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրությանը: Ընդ որում նշված իրավանորմի կիառումը դատարանի իրավունքն է և այդ իրավունքն իրականացնելը պետք է բխի արդարության պահանջների պահպանման սահմանադրական հիմնադրույթից:

Վերաքննիչ դատարանի կարծիքով կիրառման ենթակա նորմատիվ իրավական ակտի դրույթը՝ ՀՀ վարչական դատավարության օրենսգրքի 80-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետը, չի հակասում ՀՀ Սահմանադրությանը, քանի որ դատական պաշտպանության իրավունքը համարվում է սահմանափակվող իրավունք և օրենսդիրը՝ վարչական դատարան դիմելու իրավունքի իրականացումը, յուրաքանչյուր դեպքում պայմանավորել է որոշակի իրավական նախադրյալների առկայությամբ, իսկ հայց հարուցելու իրավունքի նախադրյալների բացակայությունն ինքնին բացառում է տվյալ հայցադիմումի քննության ընդունումը:

Տվյալ դեպքում, երբ բացակայում է ՀՀ վարչական դատավարության օրենսգրքի 69-րդ հոդվածի 3-րդ մասով սահմանված ճանաչման հայցի առարկան՝ բացակայում է նաև նշված հայցատեսակով հայց հարուցելու իրավունքի նախադրյալը, ինչն էլ հանգեցնում է Դատարանի՝ ՀՀ վարչական դատավարության օրենսգրքի 80-րդ հոդվածի 1-ին մասի 1-ին կետով ղեկավարվելու պարտականությանը:

Այսպիսով, Վերաքննիչ դատարանի կարծիքով կիրառման ենթակա նորմատիվ իրավական ակտի դրույթը չի հակասում ՀՀ Սահմանադրությանը և, ըստ այդմ բացակայում է ՀՀ սահմանադրական դատարան դիմելու անհրաժեշտությունը: Հետևաբար, Վերաքննիչ դատարանը գտնում է, որ վարչական գործի վարույթը կասեցնելու վերաբերյալ միջնորդությունը ենթակա է մերժման...»:

3. Դիմողի փաստարկները հանգում են հետևյալին. դիմողը գտնում է, որ ՀՀ Սահմանադրության 18-րդ և 19-րդ հոդվածներում ամրագրված դատական պաշտպանության իրավունքից բխում է ինչպես Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 6-րդ կետով երաշխավորված՝ Սահմանադրական դատարան դիմելու՝ անձի սուբյեկտիվ իրավունքը, այնպես էլ դատարանների՝ Սահմանադրական դատարան դիմելու պարտականությունը՝ կիրառման ենթակա իրավական ակտի՝ ընդհանրապես, և օրենքի դրույթի՝ մասնավորապես, վերաբերյալ դատավարության կողմի արտահայտած՝ ՀՀ Սահմանադրությանը հակասելու վերաբերյալ կասկածի դեպքում:

Ըստ դիմողի՝ իրավակիրառական պրակտիկայում դատարանները «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասին հաղորդել են այնպիսի իմաստ, ըստ որի՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասը դատարաններին իրավունք է վերապահում գործի վարույթը կասեցնելու և Սահմանադրական դատարան դիմելու մասին հարուցված միջնորդությունը քննարկելիս դրսևորել լայն հայեցողություն կամ լռելյայն մերժել միջնորդությունը, չպատճառաբանել միջնորդության մերժումը, որ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասի դրույթը ոչ թե պարտականություն է, այլ բացարձակ հայեցողություն, որ միջնորդության մեջ

նշված հիմքերի և դրանց առնչությամբ շարադրված փաստարկներին համաձայն չլինելու պարագայում միջնորդությունը կարելի է մերժել՝ արտահայտելով առաջադրված դրույթների՝ ՀՀ Սահմանադրությանը համապատասխանելու վերաբերյալ դիրքորոշում:

Դիմողը նաև նշում է, որ անձի կողմից համապատասխան միջնորդություն ներկայացնելու դեպքում դատարանը պետք է քննության առնի միջնորդությունը՝ դրա ակնհայտ անհիմն լինել-չլինելու տեսակետից, և ընդունի պատճառաբանված որոշում. ընդհանուր իրավասության դատարաններն իրավունք չունեն իրականացնել սահմանադրական արդարադատություն՝ որոշել, որ դատավարության կողմի մոտ հակասահմանադրականության մասին կասկած հարուցած դրույթը համապատասխանում է Սահմանադրությանը:

4. Պատասխանողը գտնում է, որ, ըստ էության, վիճարկվող նորմից հետևում է, որ այստեղ գործ ունենք դատարանի հայեցողական լիազորության հետ, որը, սակայն, չի կարող կամայականորեն իրականացվել: Այն պետք է իրականացվի օրենքի շրջանակներում՝ հաշվի առնելով նման իրավակարգավորման նպատակները: Սահմանադրական դատարան դիմելու՝ դատարանի լիազորությունն ինքնանպատակ չէ, այլ պայմանավորված է անձանց իրավունքները հնարավոր հակասահմանադրական օրենքի հետևանքներից պաշտպանելու անհրաժեշտությամբ: Ուստի կիրառման ենթակա դրույթի հակասահմանադրականության վերաբերյալ հիմնավոր կասկածները, որոնք կարող են վտանգել անձանց սահմանադրական իրավունքների և ազատությունների իրականացումը, դատարանների համար պետք է հիմք հանդիսանան սահմանադրական դատարանում նշված դրույթի սահմանադրականության հարցը բարձրացնելու համար: Պատասխանողը նաև նշում է, որ «Սահմանադրական դատարան դիմելու յուրաքանչյուր միջնորդության չհիմնավորված բավարարումը կարող է հանգեցնել նաև դատական քննության ողջամիտ ժամկետի խախտման», ինչպես նաև՝ «... դատարանների կողմից միջնորդությունների մերժման հնարավորությունը, որը դատավարական օրենսգրքերի կարգավորման առարկա է, ըստ էության, արդյու-

նավետ մեխանիզմ է սահմանադրական դատարան դիմելու իրավունքի հնարավոր չարաշահումները կանխելու համար»: Ըստ պատասխանողի՝ համապատասխան հիմքերի առկայության դեպքում սահմանադրական դատարան դիմելը դատարանների համար սահմանադրական պարտականություն է, որը պետք է իրականացվի ՀՀ Սահմանադրության և օրենքի շրջանակներում՝ հաշվի առնելով անձանց հիմնական իրավունքների պաշտպանության անհրաժեշտությունը, իսկ սահմանադրական դատարան դիմելու վերաբերյալ դատավարության կողմերի միջնորդությունների մերժումը պետք է լինի հիմնավորված:

5. Ուսումնասիրելով գործի նյութերը՝ սահմանադրական դատարանը գտնում է, որ դիմողի կողմից վկայակոչված՝ իր դատական պաշտպանության իրավունքի ենթադրյալ խախտումը պայմանավորված չէ վիճարկվող նորմի սահմանադրականությամբ և նույնիսկ այդ նորմի կիրառմամբ կամ չկիրառմամբ, առկա չէ որևէ պատճառահետևանքային կապ վիճարկվող նորմի և դիմողի դատական պաշտպանության իրավունքի ենթադրյալ խախտման միջև: Դիմողի կողմից «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասի՝ որպես իր իրավունքների ենթադրյալ խախտման հանգեցրած նորմի վիճարկումը հիմնավորված չէ: Դիմողն ընդհանուր իրավասության դատարանից պահանջում էր դիմել սահմանադրական դատարան հայցադիմումի մերժման հիմքերի սահմանադրականության հարցով: Այս առնչությամբ անհրաժեշտ է նշել, որ այդ իրավիճակում դատարանը կարող էր կասեցնել հայցադիմումը վարույթ ընդունելու գործընթացն ու դիմել սահմանադրական դատարան այն դեպքում, երբ գտներ, որ Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կետով սահմանադրական դատարանի ենթակայությանը վերապահված որևէ իրավական ակտի, որն ունի նորմատիվ բնույթ, դրույթը կամ դրույթները, որոնք ենթակա են կիրառման իր վարույթում գտնվող կոնկրետ գործով, հակասում են Սահմանադրությանը: Թեև դատարանի պարտականությունն է դիմել սահմանադրական դատարան, այնուհանդերձ, նման պարտականությունը ծագում է այն պահից, երբ դատարանը հիմնավոր կասկածներ ունի, որ կիրառման ենթակա նորմը հակասում է Սահմա-

նադրությանը: Բոլոր այն դեպքերում, երբ առկա չեն այդ հիմնավոր կասկածները, ըստ օրենքի՝ դատարանը պարտավոր չէ դիմել սահմանադրական դատարան: Հետևաբար, դիմողի այն պնդումը, ըստ որի՝ իր միջնորդության առկայության պարագայում դատարանը պարտավոր է անվերապահորեն դիմել սահմանադրական դատարան, համահունչ չէ արդարադատության էությանը, քանի որ հայտնի է, որ դատարանը կաշկանդված չէ դատավարության մասնակիցների միջնորդություններով, և դատավորն էլ գործում է, ի թիվս այլնի, իր ներքին համոզմունքի հիման վրա: Այս հանրահայտ սկզբունքները կոչված են երաշխավորելու դատավորի անկախությունն ու ինքնուրույնությունը: Հետևաբար, միայն այն փաստը, որ դատարանը հիմնվելով օրենքի վրա՝ չի դիմել սահմանադրական դատարան՝ չտեսնելով տվյալ գործով կիրառման ենթակա իրավանորմի և Սահմանադրության միջև հակասություն, դեռևս բավարար հիմք չէ, որ դիմողը պնդի իր սահմանադրական իրավունքների խախտման մասին:

Սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ սույն գործով դիմողն անուղղակիորեն առաջ է քաշում դատական ակտի իրավաչափության գնահատման խնդիր, ինչը դուրս է սահմանադրական դատարանի իրավասությունից, և դիմողն այդ հարցով իրավասու չէ դիմելու սահմանադրական դատարան:

Ուստիև, հիմնվելով վերոշարադրյալի վրա՝ սահմանադրական դատարանը գտնում է, որ սույն գործի վարույթը ենթակա է կարճման «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին, 2-րդ և 6-րդ կետերի, 60-րդ հոդվածի 1-ին կետի և 69-րդ հոդվածի 7-րդ մասի հիմքերով:

6. Սահմանադրական դատարանը հարկ է համարում անդրադառնալ նաև դիմողի այն փաստարկներին, որ ՀՀ Սահմանադրության 18 և 19-րդ հոդվածներում ամրագրված դատական պաշտպանության իրավունքից բխում է դատարանների՝ սահմանադրական դատարան դիմելու պարտականությունը, որ իրավակիրառական պրակտիկայում դատարանները «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասին հաղորդել են այնպիսի իմաստ, ըստ որի՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասը դա-

տարաններին վերապահում է սահմանադրական դատարան դիմելու իրավունք, այլ ոչ թե սահմանում է պարտականություն, որ դիտարկվող նորմը դատարաններին վերապահում է սահմանադրական դատարան դիմելու վերաբերյալ միջնորդությունն առանց պատճառաբանման մերժելու իրավունք:

Սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասում ամրագրված դրույթում «եթե գտնում են» բառակապակցությունից բխում է, որ սահմանադրական դատարան դիմելու վերաբերյալ միջնորդության առկայության պայմաններում դատարանները միջնորդության վերաբերյալ պատճառաբանված որոշում կայացնելու պարտականության նկատառումներով բոլոր դեպքերում պարտավոր են դիրքորոշում /կարծիք/ արտահայտել միջնորդության մեջ նշված իրավանորմի սահմանադրականության առնչությամբ իրենց հիմնավոր կասկածի կամ դրա բացակայության վերաբերյալ, ինչը չի նշանակում այդ նորմերի սահմանադրականությունը որոշելու իրավասություն: Վերջինս վերապահված է բացառապես սահմանադրական դատարանին: Դատարանի՝ գործի վարույթը կասեցնելու և սահմանադրական դատարան դիմելու վերաբերյալ ներկայացված միջնորդության առնչությամբ արտահայտած կարծիքը չի նույնանում սահմանադրական արդարադատության իրականացման հետ և չի դառնում վերջինիս այլընտրանք, քանզի նման կարծիքն ուղղված է բացառապես միջնորդության մերժմանը կամ բավարարմանը: Հետևանքների տեսանկյունից այն երբեք չի նույնանում սահմանադրական դատարանի կողմից ընդունված որոշման հետ և չի հանգեցնում վերաբերելի իրավական նորմի իրավաբանական ուժի փոփոխության:

7. Սահմանադրական դատարանն արձանագրում է, որ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասում ամրագրված դրույթով դատարաններին վերապահված՝ սահմանադրական դատարան դիմելու իրավասությունը, անշուշտ, ենթադրում է դատարանի պարտականության առկայություն: Դեռևս 18.09.2013 թվականին ընդունված ՄԴՈ-1114 որոշման մեջ անդրադառնալով ՀՀ Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 7-րդ կետով ՀՀ դատարաններին

վերապահված հնարավորության խելամիտ իրացման խնդրին՝ սահմանադրական դատարանն արձանագրել է, որ «դա կարող է երաշխավորվել «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի սահմանադրաիրավական բովանդակության ճիշտ մեկնաբանման ու կիրառման պարագայում: Վերջինում «գտնում են» արտահայտությունը պետք է ընկալել որպես հայեցողական դիրքորոշում, հիմնավոր կասկածով պայմանավորված՝ դատավորի իրավական վերլուծության արդյունք»:

Սահմանադրական դատարանը նաև հստակ իրավական դիրքորոշում է արտահայտել, որ «իրավունքի գերակայության սկզբունքով առաջնորդվելիս սահմանադրական դատարանն ղիմելու հնարավորությունը դատարանների համար պետք է ընկալել ոչ միայն իրավունք, այլև պարտականություն»: Օրենսդրական հետագա զարգացումները պետք է ընթանան այս ուղղությամբ:

Նման պարտականությունը, սակայն, դատարանների համար ծագում է այն պահից, երբ դատարանները հիմնավոր /ողջամիտ/ կասկած կունենան, որ Սահմանադրության 100-րդ հոդվածի 1-ին կետով սահմանադրական դատարանի ենթակայությանը վերապահված որևէ իրավական ակտի, որն ունի նորմատիվ բնույթ, դրույթը կամ դրույթները, որոնք ենթակա են կիրառման իրենց վարույթում գտնվող կոնկրետ գործով, հակասում են ՀՀ Սահմանադրությանը:

Ելնելով գործի քննության արդյունքներից և ղեկավարվելով Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 101-րդ հոդվածի 1-ին մասի 6-րդ կետի, «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 32-րդ հոդվածի 1-ին, 2-րդ և 6-րդ կետերի, 60-րդ հոդվածի 1-ին կետի, 69-րդ հոդվածի 7-րդ մասի պահանջներով, Հայաստանի Հանրապետության սահմանադրական դատարանը **Ո Ր Ո Շ Ե Ց**.

1. «Օվսանա Գալստյանի դիմումի հիման վրա՝ «Սահմանադրական դատարանի մասին» ՀՀ օրենքի 71-րդ հոդվածի 1-ին մասի՝ Հաստատանի

Հանրապետության Սահմանադրությանը համապատասխանության հարցը որոշելու վերաբերյալ» գործի վարույթը կարճել:

2. Հայաստանի Հանրապետության Սահմանադրության 102-րդ հոդվածի երկրորդ մասի համաձայն սույն որոշումը վերջնական է եւ ուժի մեջ է մտնում հրապարակման պահից:

ՆԱԽԱԳԱՀՈՂ

Գ. ՀԱՐՈՒԹՅՈՒՆՅԱՆ

29 սեպտեմբերի 2015 թվականի
ՄԴՈ-1227